

Здравко Ненов

ОТГОВОРЪТ

НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Издателство „Верен“

ЗДРАВКО НЕНОВ
ОТГОВОРЪТ НА
ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

chitanka.info

Отново е Великден. Отвсякъде се носи познатият поздрав. „Христос воскрес! Воистина воскрес!“ Чуваме го по улиците, по телевизията, по радиото. Настроението е празнично, яйцата са боядисани, козунаците — опечени. Слънчицето грее топло, цветята са нацъфтели, пролетта се развихря. И не мога да се отърва от усещането, че и този Великден е като пролетния вятър — минава покрай ушите ни, клати листата, вдига малко шум и отминава. Понеделникът е почивен ден, таман малко да се съвземем от празничните трапези. После идва вторник и животът си тръгва постарому. Народът си го е казал, всяко чудо за три дни. Е, продължаваме още известно време да си казваме „Христос воскрес“. Ама дали е възкръснал, дали не е... Колко чудеса уж са ставали на този свят, ама кой знае.

Откъде въобще се е взел този празник? Каква е тази стара традиция? Дали не продължаваме ние в 21-ви век да вярваме на някакви примитивни небивалици и митове? Или просто празнуваме идването на пролетта, възраждането на природата за нов живот, а пък християнството просто е приписало на този весел пролетен празник някаква своя догма?

Мисля си, че е важно да проучим този въпрос. Все пак има голямо значение дали наистина един човек е възкръснал от мъртвите. Това не само е интересно като факт, но и може да има много сериозни последици. Може да се окаже, че ни засяга лично.

Как обаче да разберем каква е истината? Науката ни казва, че това не може да стане. Не че имаме нужда да ни го казва науката — ние и без това си знаем, че всички хора рано или късно умират и после връщане назад няма. Всъщност обаче науката не казва, че това е *невъзможно*. Тя може единствено да опише какво се случва редовно, в обикновения случай. Именно затова такова събитие, което нарушава нормалния ход на природните явления, се нарича чудо. И дали такова събитие се е случило в действителност, или не, на това не може да ни отговори науката биология. Има си друга наука, която се занимава с такива изследвания, и тя се нарича история. Тя не преценява какво би трябвало да се случи според нормално действащите природни закони. Тя търси свидетелства, от които да заключи какво реално се е случило в миналото. Разбира се, хората разпространяват и фантазмагории, и дори целенасочени заблуди. Затова науката история си има критерии, по които преценява дали някакви исторически сведения са достоверни

или не. Няма сега да ви занимавам подробно с тези критерии, за това има достатъчно много написани книги.

Ние разполагаме с няколко исторически разказа за Възкресението на Христос. И без да сме историци, можем да се опитаме да ги разгледаме и да ги преценим, като използваме здравия си разум. Нека прочетем един от най-подробните разкази, написан от един лекар, съвременник на Иисус от Назарет. Като начало, нека видим как самият автор заявява целта, с която е писал:

„Понеже мнозина предприеха да съчинят повест за съвършено известните между нас събития, както ни ги предадоха онези, които отначало са били очевидци и служители на словото, видя се добре и на мен, който изследвах подробно всичко от началото, да ти пиша наред, почтени Теофиле, за да познаеш достоверността на това, в което си бил поучаван.“

И така, Лука казва, че е записал събитията според грижливо издирени и проверени свидетелства на очевидци. Той твърди, че историята му отразява истината, а не някакви легенди и митове. Докато четете неговия разказ, опитайте се да прецените как ви звучи той — като реална история или като приказка. Ето и самия разказ:

А в първия ден на седмицата, много рано сутринта, те дойдоха на гроба, като носеха благоуханните масла, които бяха приготвили. И намериха камъка преместен от гроба. И като влязоха, не намериха тялото на Господ Иисус. И когато бяха в недоумение за това, ето пред тях застанаха двама мъже с блестящи дрехи.

И както бяха обзети от страх и навели лицата си към земята, мъжете им казаха: „Защо търсите живия между мъртвите? Нямо Го тук, а възкръсна. Спомнете си какво ви говореше, когато беше още в Галилея, като казваше, че Човешкият Син трябва да бъде предаден в ръцете на

грешни хора, да бъде разпънат и на третия ден да възкръсне.“

И те си спомниха думите Му. И като се върнаха от гроба, известиха всичко това на единадесетте и на всички други. Това бяха Мария Магдалена и Йоана, и Мария, майката на Яков, и другите жени с тях, които казаха тези неща на апостолите. А тези думи им се видяха като празни приказки и не им повярваха.

А Петър стана и изтича на гроба, и като надникна, видя да лежат само саваните; и отиде у дома си, чудейки се на станалото.

И ето, в същия ден двама от тях отиваха в едно село на име Емаус, на шестдесет стадия^[1] далеч от Ерусалим. И те се разговаряха помежду си за всичко онова, което беше станало. И като се разговаряха и разсъждаваха, Сам Иисус се приближи и вървеше с тях; но очите им бяха възпрени, за да не Го познаят.

И им каза: „Какви са тези думи, които разменяте помежду си, като пътувате?“

И те се спряха натъжени. И един от тях на име Клеопа в отговор Му каза: „Само Ти ли си пришълец в Ерусалим и не знаеш това, което стана там тези дни?“

И им каза: „Кое?“

А те Му казаха: „Това, което стана с Иисус Назарянина, който беше Пророк, силен в дело и в слово пред Бога и целия народ; как нашите главни свещеници и началници Го предадоха да бъде осъден на смърт и Го разпънаха. А ние се надявахме, че Той е Онзи, който ще избави Израил. И освен всичко това, вече е третият ден, откакто стана това. При това и някои жени измежду нас ни смаяха, които, като отишли рано сутринта на гроба и не намерили тялото Му, дойдоха и казаха, че видели и видение от ангели, които казали, че Той бил жив. И някои от онези, които бяха с нас, отидоха на гроба и намериха така, както казаха жените; но Него не видели.“

Тогавата Той им каза: „О, неразбрани и мудни по сърце да вярвате всичко, което са говорили пророците! Не

трябваше ли Христос да пострада така и да влезе в Своята слава?“ И като започна от Мойсей и от всичките пророци, им тълкуваше писаното за Него във всичките Писания.

И те се приближиха до селото, в което отиваха; а Той се държеше, като че отива по-надалеч. Но те Го принуждаваха, като казваха: „Остани с нас, защото е привечер и денят вече е превалил.“ И Той влезе да отседне с тях. И когато седеше с тях на трапезата, взе хляба, благослови, разчупи и им го даде. Тогава очите им се отвориха и те Го познаха; но Той стана невидим за тях.

И те си казаха един на друг: „Не гореше ли в нас сърцето ни, когато ни говореше по пътя и когато ни откриваше Писанията?“

И в същия час станаха и се върнаха в Ерусалим, където намериха събрани единадесетте и тези, които бяха с тях, да казват: „Господ наистина възкръснал и се явил на Симон.“

А те разказаха за случилото се по пътя и как Го познаха, когато разчупваше хляба.

И когато говореха за това, Сам Иисус застана между тях и им каза: „Мир вам!“

А те се стреснаха и се уплашиха, като мислеха, че виждат дух.

И Той им каза: „Защо се смущавате? И защо се пораждат такива мисли в сърцата ви? Погледнете ръцете Ми и краката Ми — че Аз съм същият; попишайте Ме и вижте, защото духът няма плът и кости, както виждате, че Аз имам.“ И като каза това, им показа ръцете и краката Си.

Но понеже те от радост още не вярваха и се чудеха, Той каза: „Имате ли тук нещо за ядене?“

И Му дадоха парче печена риба (и парче медена пита). И взе и яде пред тях.

И им каза: „Тези са думите, които ви говорих, когато бях още с вас, че трябва да се изпълни всичко, което е писано за Мен в Мойсеевия закон, в пророците и в псалмите.“ Тогава им отвори ума, за да разберат Писанията.

И им каза: „Така е писано, че Христос трябваше да пострада и да възкръсне от мъртвите на третия ден, и че трябва да се проповядва покаяние и опрощаване на греховете в Негово Име на всички народи, като се започне от Ерусалим. Вие сте свидетели на това. И ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Отца Ми; а вие стойте в града (Ерусалим), докато се облечете със сила от горе.“

И ги заведе до едно място срещу Витания и вдигна ръцете Си и ги благослови. И като ги благославяше, се отдели от тях и се възнесе на небето. И те Му се поклониха и се върнаха в Ерусалим с голяма радост; и бяха постоянно в храма, като хвалеха и благославяха Бога.

Е, как ви се стори? На пръв поглед в този разказ има доста фантастични неща. Явяват се мъже с блестящи дрехи, Христос се появява и изчезва, учениците му ту го познават, ту не го познават. Но звучи ли ви като приказка? Или като съзнателна манипулация? Имате ли чувството, че последователите на Христос са си измислили възкресението, за да основат нова религия, в която те да са важните апостоли?

На мен ми се струва, че разказът на Лука е всичко друго, но не и легенда. Събитията са разказани сухо и лаконично и никак не ми приличат на митовете, които съм чел. Реакциите на хората са твърде искрени и естествени — направо си мисля, че така бих реагирал и аз. Въобще от целия разказ лъха една много голяма искреност. Но нека го разгледаме подробно.

Първо, веднага бие на очи, че учениците на Христос ни най-малко не са очаквали такова развитие на събитията. Техният Учител е убит позорно, те са се разбягали и са го изоставили. Сега седят затворени в една къща и се борят със страха и отчаянието. Няколко жени отиват на гроба, за да довършат погребалните ритуали, за които не е имало време и възможност, когато Христос е бил погребан. Именно тези жени са първите свидетели на чудото — гробът е празен и свръхестествени същества им казват да не търсят живия между мъртвите!

О, ще кажете, жени! Те са и без това по-емоционални, с по-развихрена фантазия, нещо им се е привидяло там. То в днешно време е опасничко така да се говори, че еманципация, феминизъм... Лесно може човек да сгази лука. Но навремето нямало еманципация и, представете си, учениците на Христос реагирали точно по този начин! Разказът на жените им се видял като „празни приказки“. Явно тези разумни мъже не са били склонни така лесно да повярват в някакво чудо.

Между другото, това с жените е изключително интересна подробност. По онова време не само че нямало феминизъм, ами жените дори не били считани за равностойни членове на обществото. Съдилищата например не признавали свидетелски показания на жени. Е, сега, ако някой е изфабрикувал историята за Възкресението и е искал да я разпространи масово, щеше ли да му дойде на ум първите свидетели на чудото да са жени? Със сигурност щеше да измисли някаква по-правдоподобна версия. Защо първите очевидци на Възкресението са жени? Явно, че така се е случило наистина и историкът Лука просто предава реалните събития.

Все пак учениците не отхвърлят веднага разказа на жените и отиват на гроба да видят какво става там. И се оказва, че жените са прави, поне що се отнася до отворения и празен гроб. Но практичните и рационално мислещи мъже не прибързват със заключенията. Фактът на празния гроб не им е достатъчен, за да обявят, че техният Учител е възкръснал, и да тръгнат да разпространяват нова религия. Те си остават в недоумение.

Тук картината се сменя и Лука ни разказва за двама други ученици на Христос, вероятно не от най-близките му дванадесет апостоли. Те дори не са дочакали началото на новата седмица заедно с останалите, а са си тръгнали обратно за село. Разочарованието от провалените надежди ги е натиснало. Какво да стоят повече в Ерусалим? Очаквахме велики неща, Месията дойде, извърши разни чудеса. А то какво стана сега? Ужким така, пък иначе, а накрая... Кръст! И тази реакция е доста разбираема.

В хода на този разговор един човек се присъединява към тях. Те не го познават, а той просто върви кротко заедно с тях и ги слуша. Разказвачът Лука обяснява, че очите им били „задържани да не го познаят“. Това може на пръв поглед на ни се види странно. Но, знаете

ли, като слушам какво се приказва по радиото и телевизията през тези дни, си мисля, че и на днешните журналисти очите са задържани. Отвсякъде се леят вдъхновени слова как, за да се доближим до Бога, трябвало да простим на близките си, да поискаме прошка от тях, да се извисим духовно, да станем по-добри. Разбират ли тези хора за какво всъщност става дума? Как ще станем по-добри? За толкова години не сме успели, даже май ставаме по-лоши. Как сега, от този Великден нататък, ще станем по-добри?

Ама какво да говорим за журналистите по радиото и телевизията — какво виждаме ние самите, какво разбираме? Агнешката плешка е във фурната, пък да видим как ще стане сега плънката, че миналата година нещо изсъхна. Я първата ракийка, таман вече са излезли новите крехки салатки, я втората, пък после и каничка домашно винце. Ха, наздраве — Христос воскресе — воистина воскресе! Че ние сме си добри хора, бе, никого не сме убили, никога не сме откраднали! (Е, сега, малко пооткраднато работно време, някой и друг фалшив болничен, ама това пък кой не го прави, човещина си е...). На никого нищо лошо не сме сторили! И после празникът отминава, животът се връща в обичайните пътища и всичко си е пак както преди. Уж трябваше да сме по-добри, ама нещо...

Празнуваме Великден, но очите ни са „задържани“ и ние не виждаме за какво всъщност става дума. Ние много приличаме на онези двама тъжни и разочаровани ученици на Христос, които си отиват на село. Уж празник, уж агнешка плешка и червено винце, уж се веселим и всичко е хубаво. Но тъгата ни дебне зад ъгъла. Ако за малко се откъснем от външната форма, ако си позволим да се запитаме за какво всъщност става дума, тя изскача и ни сграбчва. Очаквахме много от живота, пък то какво излезе... Някак си не е това, което искахме.

Възможно ли е точно до нас да има нещо, което всъщност е очевидно, но ние го пропускаме, понеже сме се вторачили в собственото си разочарование? Може би тъкмо сега до нас върви един непознат и ни слуша. Но как да го видим?

Учудващо той поема инициативата и в един момент се намесва в разговора. „Какви са тези думи, които разменят помежду си, като пътувате?“ За какво говорите вие? Гледай ти, какъв въпрос. Този да не е паднал от Марс? Само ти ли не знаеш какво е станало? Ами Великден, бе, православния! Цял свят днеска празнува. Ето там, в

Ерусалим в параклиса падна огъня от небето, чудо е това, ти не знаеш ли? Агнета се ядат, чукаме се с яйца — Христос воскресе! Как не знаеш, бе? Къде си ти в този свят, бе Господи? Има ли те изобщо, знаеш ли ти какво става с нас тук долу?

А той продължава да пита — какво е станало? Вие знаете ли всъщност какво е станало там, в Ерусалим? И те почват да му обясняват. Ами убиха Иисус Назарянина, който беше пророк, силен в дело и слово... А, значи така. Убит е един пророк. Че това се е случвало много пъти в историята, нищо особено. Повечето от пророците са ги убивали, били са неудобни на управляващите. И сега пак същата работа. Нашите началници го разпънаха. А ние се надявахме, че той е онзи, който ще избави народа.

Не е ли и това типична съвременна реакция? Колко пъти съм чувал подобни изказвания. Иисус е добър човек, бе, нищо против него нямаме. Много мъдър учител е бил, проповядвал е хората да са добри и да се обичат. То и всички други мъдреци това проповядват. (Уж знаем точно какво проповядват световните мъдреци...) Добре де, хайде, готов съм да го призная и за пророк! Ама какво от това, той си е живял някога, сега го няма и няма той да ми плати сметката за тока, като ми я надпишат. Да не би той да ти слага парички под възглавницата, като му се молиш? А толкова нещастия има по този свят, деца умират от рак, къде е Господ? И в нашата нещастна държава се шири бандитизъм, лошите побеждават, на добрите не им остава нищо друго, освен да си налягат парцалите и тихичко да роптаят. Ако има Господ, да се намеси и да сложи ред! Добрите — надясно, лошите — наляво. Ние сме си от добрите и горкичките, пък ако нещо сме сгафили някъде, Господ трябва да е милостив към нас. Нали се казва, че бил много милостив!

Така и двамата ученици на път за село се окайвали. Наистина жените ги смаяли с известието си, че видели някакви ангели, които били казали, че Иисус бил възкръснал, ама кой ти взима на сериозно някакви си жени. После мъжете проверили и се оказало, че гробът наистина е празен, ама не видели Иисус.

Тогава непознатият вече не се стърпява и ги смъмря. „О, неразбрани и мудни по сърце да вярвате всичко, което са говорили пророците! Не трябваше ли Христос да пострада така и да влезе в Своята слава?“ Той се позовава на нещо, което те би трябвало отдавна да знаят. Цялата история с Христос не се е развила внезапно и

неочаквано, нито е била неразбираема. Специално евреите от векове са пазили и предавали на поколенията свещените Писания, т.е. информацията, която Бог е давал за себе си, за своите отношения с хората и за своите намерения за света. В тези Писания се говори, че един ден ще дойде на тази земя Спасител, който няма да е обикновен пророк като предишните. Той ще бъде божествена личност и ще покаже това чрез дела, които никой морален учител или пророк на света не е вършил. И наистина, когато Иисус идва, изглежда, че той отговаря на описанието. Той изцелява нелечими болести, и то с една дума. Възкресява мъртви хора, не един път. Има власт над силите на природата. И най-важното — самият той твърди за себе си, че е Бог. Не че се е изправил на някой площад да заяви: „Вижте ме, аз съм Бог!“ Но много пъти и по различни начини той претендира за равенство с Бога, например казва публично: „Аз и Отец сме едно.“ Това е само един пример, има и много други, и хората, които са го слушали, много добре са разбирали смисъла на тези изказвания. Само това вече би трябвало да ни покаже, че той не може да бъде някой велик пророк и морален учител. Кой от големите морални учители на света е претендирал да е бог? Такива хора са или рафинирани измамници, които се възползват от наивността на последователите си, или откровено луди. Ако Иисус не е нито такъв, нито онакъв, то какъв е тогава? Тук става дума за нещо друго и не бива да сме неразбрани и мудни по сърце, а трябва да си направим труда да проучим фактите и да размислим над тези неща.

Двамата разочаровани ученици са познавали писанията на Стария Завет, но явно не са ги разбирали достатъчно добре. Точно оттам идва и тяхното разочарование — от нереални очаквания. Те са знаели, че Месията ще дойде и ще оправи всичко. Смятали са, че той ще стане цар на Израел и ще ги освободи от омразните окупатори, римляните. Но в писанията на пророците пише и други неща. Пише например ясно, че Месията ще бъде предаден от свой близък приятел, ще бъде несправедливо осъден и убит. Пише също така, че той няма да направи опит да се защити или да избяга, а доброволно ще отиде на смърт. Пише, че тази смърт ще има огромно значение — че чрез нея ще могат да бъдат простени греховете на хората! И пише, че мнозина ще се спасят поради тази изкупителна, заместителна жертва. Също е писано, че Месията въпреки това ще живее, и то вечно! Заедно с него ще живеят и хората, които са изкупени с неговата кръв. И наистина

един ден той ще съди света, ще раздели добрите от лошите и ще установи царство на вечен мир, правда и непомяната радост. Точно това е и въпросът на непознатия към двамата ученици: „Не трябваше ли Христос да пострада така и да влезе в Своята слава?“ Те е трябвало да знаят това.

А ние днес? Ние имаме не само информацията, която са имали те, имаме невероятно много повече. Освен пророчествата на Стария Завет ние имаме и историческите свидетелства на Новия Завет, който разказва за живота на Христос. Плюс това имаме и още 2000 години изминала оттогава история, в която много неща са си проличали твърде красноречиво. Тези неща не са трудни за разбиране, не са някаква непонятна философия, за която трябва свръхинтелигентност. Нужно е само да положим известно усилие, да не сме „неразбрани и мудни по сърце“.

За мен обаче е особено важно, че Бог не изисква от нас сляпа вяра. Ето какво прави непознатият с двамата разочаровани ученици: „И като започна от Мойсей и от всичките пророци, им тълкуваше писаното за Него във всичките Писания.“ Той им показва логиката, според която могат да повярват. Обяснява им писанията и иска те да мислят със собствените си глави. Това няма нищо общо с една секта, където ти спускат готовата доктрина и ти забраняват да се усъмняваш в нея. За да стане човек християнин, не трябва да си закачи разума на външния гардероб. Точно обратното, нужно е да мисли логично и да разсъждава искрено. Ти сам преценяваш и си свободен да решиш дали това е вярно, или не. Като обяснява на двамата ученици какво е писано в Стария Завет за Месията, непознатият им спътник всъщност ги утешава. Делото, на което те са се надявали, не е претърпяло провал. Напротив, то се е развило точно по предназначения от векове план.

Той не се опитва да ги убеждава или да ги спечелва за някаква своя кауза. След като им обяснява това, което те не разбират, той се кани да ги остави и да си продължи по пътя. „И те се приближиха до селото, в което отиваха; а Той се държеше, като че отива по-надалеч.“ Тогава идва техният ред да проявят инициатива. Тъкмо е започнало да ни просветва пред очите, и сега ли ще ни оставиш? Остани с нас! Разбирате ли, настъпва един момент от човешкия живот, в който на човек му става интересно. Цял живот — Коледа — Великден, Коледа — Великден, сарми и боб — козунаци и яйца, и никога не стигах до

размисъл, не стигаш до познаване на Господа. Но в един момент започва да ти става интересно, наляга те непреодолимото чувство, че тук има нещо повече. Замисляш се, отказваш да продължиш по добре познатата утъпкана пътечка на ежедневието и от душата ти избликва въпросът: „Кой си Ти, Господи? Какъв си Ти? Как да Те разбера?“

Това е ключовият момент. Ако ти поканиш Господ да ти се открие и да влезе в живота ти, той със сигурност ще откликне. Тук не те дебне никаква опасност от разочарование. Непознатият отива заедно с двамата ученици, влиза в къщата, където те ще пренощуват, и сяда заедно с тях на трапезата. В древността яденето заедно е означавало много, не като да мушнеш един сандвич в Макдоналдс. Това е било общуване, опознаване, израз на близост и приятелство. Много интересно е, че на едно място в Библията Бог говори така на хората: „Ето, стоя на вратата и чукам. Ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене.“ Забележете, инициативата пак е негова. Той стои отвън на вратата и чука. Решението обаче е твое. Макар че лесно би могъл да си отвори вратата сам, той не го прави. Чака ти да я отвориш доброволно, защото за едно истинско приятелство са нужни двама и там няма място за принуда. Ако решиш да му отвориш вратата, Бог ти обещава своето приятелство и близко общуване. Какво по-приятно от една уютна вечеря?

И така, непознатият сяда да вечеря с двамата ученици. И тук става още нещо изключително интересно. „И когато седеше с тях на трапезата, взе хляба, благослови, разчупи и им го даде. И тогава им се отвориха очите и Го познаха.“ В този момент те изведнъж познават Христос! Защо чак сега? Разчупването на хляба в този му вид е било нещо наистина интимно познато на учениците на Иисус. Това е нещо като тайна помежду им, като тайните въпроси и отговори, които човек трябва да си намисли, като си прави парола някъде в интернет. Всички близки приятели си имат такива малки тайни, по които могат да се разпознаят. Те не могат да се фалшифицират и не могат да се налучкат случайно. Как по-убедително би могъл Христос да им покаже, че наистина е той — че наистина „празните приказки“ на жените са верни, че невероятното е факт? Колкото и да чете човек, колкото и да разсъждава, колкото и да вижда, че християнството е логично и разумно, идва един момент на личното откровение. Господ прави

някакво малко (или голямо) чудо, предназначено лично за теб. Нещо, което точно ти ще разбереш, което точно за теб е несъмнено. Често това са неща, които за друг човек не биха означавали нищо. Това не са никакви абсолютни доказателства. Не са велики събития, не са урагани, земетресения, изпепеляващ огън. Това е тих, нежен глас, който ти нашепва на сърцето. И ти знаеш, извън всякакво съмнение, че Господ ти е проговорил, Господ ти се е открил. Той ти е показал, че наистина го има, че се интересува от теб и те обича.

И в следващия момент той става невидим. Чудесата затова са чудеса, защото не се случват постоянно. Те са извънредни събития и не са най-важното в живота ни. След като се уверим, че Господ съществува реално, животът си продължава. Светът е същият, но ние вече не сме същите и това се вижда. „Не гореше ли в нас сърцето ни, когато ни говореше по пътя и когато ни откриваше Писанията?“ Не стана ли нещо в сърцето ми? Когато човек каже на Господ, остани с мен, влез и вечеряй с мен, нещо става в неговото сърце. И това също е от Господ, от Светия Дух. Той влиза в сърцето на човека, започва да му говори и го променя. Това може да ви звучи невероятно, но то става и всеки може да го изпита на практика. Човек се променя. Познаваш своя близък — брат, сестра, майка, баща — и изведнъж той се променя пред очите ти. Изведнъж синът ти започва да си оправя леглото сутрин. Чудо невиджано! Жена ти престава да мърмори и да ти се кара. Мъжът ти става любезен и внимателен. Това добре, само че започва и да ти говори за Христос... И хората казват, а, той се е побъркал! Ако е лош, не казват, че се е побъркал, но ако изведнъж стане добър, вече нещо не е в ред!

И двамата ученици също не си остават на село, а скачат и хукват обратно към Ерусалим. Вече по тъмно извървяват десетината километра обратен път, защото не могат да се стърпят да не отидат да кажат на останалите. Това е много показателно за всеки новоповярвал човек. Той веднага иска да сподели жизненоважната новина с близките си. И така, връщат се те посред нощ при останалите ученици и там какво чуват! „Господ наистина възкръснал и се явил на Симон!“ Ами че това е точно същото, което тези дни се чува навсякъде — воистина воскресе. Господ наистина е възкръснал! Едва на този етап учениците на Христос започват лека-полека да осъзнават какво е станало. Започват да повярват, че Иисус е възкръснал, и то под натиска на вече

многобройни и твърде категорични факти. А доказателствата продължават да се трупат. Христос се явява на всичките събрани ученици, и то без да отвори вратата. Тук отново виждаме тяхната съвсем човешка, съвсем естествена реакция. Те се стряскат и мислят, че виждат призрак. Той обаче се постаравя да ги убеди, че не е призрак, нито е чисто духовно същество, а продължава да е материален човек. Може да бъде видян и пипнат, даже яде с тях. Нека не забравяме, че този разказ е достигнал до нас от първа ръка — от непосредствените очевидци. Цялото им досегашно поведение, мисля, твърде убедително показва, че не са били нито лековерни глупчовци, нито измамници, които са искали да си основат религия. По-скоро са били скептични, рационално мислещи хора, които са държали на принципа „око да види, ръка да пипне“. Те са се убедили във факта на Възкресението под натиска на реалните събития.

Това е добър пример за нас. Християнството не е на първо място морално учение, нито емоционална патерица против страха от смъртта. То е следствие от този исторически факт — Възкресението. Това е една от ключовите разлики между християнството и останалите религии. Някоя от тях няма тези претенции. Никой от великите световни мъдреци или духовни учители не е възкръснал. Техните учения се крепят на други неща. Но ако Иисус Христос не е възкръснал реално, то цялото християнство рухва и се превръща в празни приказки. Затова е голямо лицемерие, или хайде по-меко да кажем — недомислие, да се наричаме християни, а да не вярваме, че Христос „воистина воскресе“. Фактът, че сме българи, че си печем агънцето за Великден и се чукаме с яйца, пък дори може и да запалим сегиз-тогиз по някоя свещичка, никак не ни прави християни. Великият апостол Павел казва: „Ако Христос не е бил възкресен, тогава нашата проповед е празна и вашата вяра също е празна.“

След като напълно убеждава учениците си, че е жив, съвсем физически, Иисус им напомня, че преди смъртта си им е говорил за това. Явно тогава не са му обърнали внимание, твърде невероятно им се е струвало. Напомня им също, че тези неща са пророкувани много отдавна в Стария Завет и сега просто се изпълняват. И после им казва следното: „Така е писано, че Христос трябва да пострада и да възкръсне от мъртвите на третия ден, и че трябва да се проповядва

покаяние и прощение на греховете в Негово Име на всички народи, като се започне от Ерусалим.“

И така, това е следващият етап от Божия план. Иисус е дал живота си като изкупителна жертва. Бог го е възкресил от мъртвите. Оттук нататък от всички хора, от всички народи, по целия свят се изисква да се покаят за греховете си и да поискат прошка в името на Иисус Христос. Веднъж попитах един мой приятел, между другото евреин, дали вярва, че Христос наистина е възкръснал. Той помисли, помисли и ми каза: „Ако кажа, че вярвам, ще трябва да понеса последствията от това.“ Наистина има последствия! И най-важното от тях е покаянието. Човек трябва да осъзнае, че не достига стандарта на морално поведение, който Бог изисква. Грубо казано, че е виновен пред Бога. И трябва да му поиска прошка, без да се оправдава, без да омаловажава злините си, без да стоварва вината на някой друг или на обстоятелствата. Трябва да коленичи пред Бога като окаян просяк, като престъпник, който може единствено да моли за милост. И прошката, която Бог ни дава, не е въз основа на нашите достойнства, а само в Името на Иисус Христос. Бог може да ни прости заради това, което Иисус е извършил, а не заради някакви наши заслуги. Точно това е главната причина, поради която много хора отказват да повярват — не защото са се убедили, че Възкресението е измислица, не защото считат християнската вяра за неразумна, а защото *не желаят* да се покаят. Това накърнява тяхната гордост и те предпочитат да загърбят цялата тази история и не разсъждават изобщо по нея. Друг е въпросът дали най-разумната тактика е тази на щрауса...

Христос поръчва на своите ученици да разпространяват новината за неговото възкресение и Божията заповед за покаяние. Той ги оставя като свидетели на това, което се е случило. И те, както виждаме 2000 години по-късно, са изпълнили добре заръката му. Повечето от тези мъже са понесли тежки страдания заради това, че са проповядвали Възкресението. Почти всички са завършили живота си като мъченици. Но нито един от тях не се е отказал. Фактът на Възкресението е станал широко известен още в първите седмици след самите събития, и то тъкмо в Ерусалим — мястото, където всяка измама би могла най-лесно да бъде разобличена. И въпреки че и еврейските, и римските власти са били крайно заинтересовани това ново учение да бъде пресечено в зародиш, никой не е успял да

опровергае свидетелството на очевидците. Това е забележителен факт, върху който си заслужава да размислим по-внимателно.

И накрая още нещо, което пряко засяга нас, хората от 21-ви век. Разказът на очевидците завършва с възнасянето на Христос на небето. Какво точно значи „небето“, къде и как точно той пребивава в момента, не се наемам да коментирам. Но след като е възкръснал за вечен живот, е напълно логично той да продължава да е жив и днес, след 2000 години. Това, между другото, не е чак толкова дълго време от гледна точка на Бога. Отивайки си от тази земя, Иисус е предупредил своите свидетели, че ще се върне отново. Цялата история, която разгледахме досега, е изпълнение на пророчества за Месията, записани в свещените Писания стотици години по-рано. Дотук са се изпълнили огромна част от тях — дали са точно 90%, не смея да твърдя, но са от този порядък. При това положение едва ли можем да се съмняваме, че ще се изпълнят и останалите. Христос ще се върне отново на тази земя. Този път не като невзрачен, кротък човек, не като изкупителна жертва. Той ще се върне като Цар на царете и Господар на господарите и ще установи властта си видимо и осезаемо над целия свят. Не бързайте да се подсмиввате. Това може да ви изглежда невероятно. Така е изглеждало и Възкресението, но то е факт.

Затова и сега, като се поздравяваме с „Христос воскрес“, нека имаме пред вид, че предстои Христос да дойде отново на земята. Това е така нареченото „Второ пришествие“, за което винаги е имало много спекулации, но никой не знае кога то ще се случи. И дори нашето поколение да не доживее това глобално събитие, най-късно когато настъпи краят на твоя собствен живот, ще настъпи и твоето собствено второ пришествие. Тогава ще се изправиш пред Съдията, пред Възкръсналия и вечно Живия. И тогава пътищата се разделят. Ако си прекарал земния си живот с глава, заровена в пясъка, ако не си намерил време и желание да размислиш за Христос, за Възкресението, за покаянието и прошката, вече няма да имаш тази възможност. Тя е само тук, на тази земя, в този живот. После е късно.

Ако сега се покаеш за греховете си и поискаш прошка в Името на Иисус Христос, можеш с леко сърце да се чукнеш с червеното яйце и да кажеш: „Христос наистина възкръсна!“ Каквото и да те очаква в остатъка от живота ти, можеш да гледаш напред с радост и надежда. Можеш да живееш в мир и да знаеш, че смъртта няма власт над теб.

Дори да умреш, пред теб е вечният живот. Възкръсналият, Владетелят на живота, гарантира това и го е подпечатал със собствената си кръв. Стената, която те е отделяла от Бога, е срината веднъж завинаги. Бог те вижда безгрешен и свят, какъвто е неговият Единороден Син. Ти си се завърнал у дома, при своя Творец и Баща.

Христос воскресе!

[\[1\]](#) около 11 километра ↑

Издание:

Автор: Здравко Ненов

Заглавие: Отговорът на възкресението

Издание: второ (не е указано)

Издател: Верен

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Националност: българска

Художник: Мая Димова

ISBN: 978-619-7015-13-3; 978-619-7015-20-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10501>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.